

отъ любопытитѣ. Иди си у васъ, не са безпокой. Тако ми Евата! нея са казне Арбакъ, египетскійтъ вълхвъ, Иона никога не ще са ожене за Главка!

— И Главкъ ще пренадежи на Юлія, притурн момата, като да допълни клетвата му,

— Рече го, отговорн Арбакъ.

Опашена отъ странното туй надумване толкози исприлично на жена, но и распаена отъ ревность и като осъщаше повече раната отъ нея а не тѣзи на любовта, тя са обѣща да бѣде точна на условіето.

Щомъ остана самъ Арбакъ пздума слѣдующія моноложъ.

«Звѣзды свѣтлнвы, които никога не лѣжите, наченвате вече непълненіето на вашыте обѣщанія! Любовны сполуку, тържество противъ враговетъ ми, ето бѣдѣщето на блаженны ми животъ. Въ сжщата минута когато умѣтъ ми бѣше въ невъзможность да ми покаже едно средство за отмъстване, вѣй ми проваждате за водачъ предестната онѣзи лудичка. Подирь едно дълбоко размысляне, да, слѣдваше той, но съ по низкъкъ гласъ, да, . . . но не можахъ ли азъ да ѣ дамъ отровата, която ще са даде намѣсто либиче? . . . не . . . знаковетъ на смъртыта му щѣхъ да обвинятъ мене. Но вѣщницата, да, вѣщницата е сгодна, тя е естественната служителница на длановетъ ми.»

Като повика единъ робъ той му заповѣда да отиде подирь Юлія за да научи името ѣ и рода ѣ. Подирь туй той отиде въ колоната; чисто и тихо бѣше небето, но той като познаваше знаковетъ на атмосфернческыгъ измѣненія, разумъ че страшна бури са готвяше въ единъ купъ стъ облаци, който далечъ на горезонта са мърдаше излека.

«Онзи облакъ, рече той като го гледаше прилича на мосто отмъстване; небето е тихо, той са движи.»

ГЛАВА 8.

Бурята на южныгъ климаты.

Щецерата на Вѣщницата.

Полека са намаляваше маранята на дѣтнія день кагато Главкъ и Иона излѣзохъ за да подышжтъ прохладата на атмосферата. Средствата за пренасване на тогашныгъ Римляны бѣхъ много и разлѣ: